

SEX EDUCATION — DE ROADTRIP

Katy Birchall

SEX EDUCATION

De roadtrip

Gebaseerd op de serie *Sex Education*,
bedacht door Laurie Nunn

Vertaald door Selma Soester

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *Sex Education: The Road Trip*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Hodder & Stoughton, 2021
Tekst van Katy Birchall, copyright © Netflix, 2021
SEX EDUCATION™/© Netflix, gebruikt met toestemming
© Vertaling uit het Engels: Selma Soester, 2021
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam, 2021
© Omslagbeeld: Netflix
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Marleen Daamen
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 6264 1
ISBN 978 90 488 6265 8 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Maeve sloeg haar boek dicht en zuchtte.

Ze liet haar hoofd tegen de rugleuning van de bank rusten en kneep haar ogen half dicht tegen het zonlicht dat door een kier tussen de gordijnen van de trailer viel. Ze tilde haar rechterhand op om op haar duimnagel te bijten terwijl ze met de linker ongeduldig op de kaft van het boek tikte.

Ze had *Jane Eyre* al verschillende keren gelezen, maar ze ergerde zich nog steeds dood aan dit stuk. Ze had een hekel aan John Reed, Janes neef, en elke keer wanneer ze het boek las, leek hij erger te worden. Hij treiterde Jane, alleen maar omdat hij alles had en zij niets en niemand.

‘Arrogante eikel,’ zei Maeve hardop tegen de lege kamer.

Ze stopte met nagelbijten en legde haar handen op haar buik terwijl ze naar het plafond staarde. Uit een trailer verderop klonk vage muziek en ergens in de verte hoorde ze mensen praten en lachen. Ze voelde een steek van eenzaamheid.

‘Dat krijg je ervan als je de Brontës leest,’ vermaande ze zichzelf. Ze haalde een hand door haar haar en ging rechtop zitten.

Toen ze het boek weglegde, zag ze haar pakje sigaretten half onder haar tas liggen. Ze haalde er eentje uit en pakte de aansteker van tafel, waarna ze opstond van de bank, de deur opengooide en het zonlicht in stapte.

‘Goedemorgen, liefje.’

Maeve keek op van haar sigaret en zag Cynthia, de eigenaresse van het trailerpark, die haar wasgoed aan de lijn hing en naar haar glimlachte.

‘Hoi, Cynthia,’ antwoordde Maeve terwijl ze een rookwolkje uitblies en haar armen voor haar borst over elkaar sloeg.

‘Het is een mooie dag vandaag,’ zei Cynthia terwijl ze een jeansrok aan de lijn hing die er precies zo uitzag als de rok die ze aanhad. ‘Alles oké? Ga je nog wat leuks doen?’

‘Alleen een beetje lezen.’

‘O, heerlijk. Goed boek?’

‘*Jane Eyre.*’

‘Dat heb ik geloof ik ook gelezen.’ Cynthia leek even na te denken. ‘Is dat met die das?’

Voordat Maeve antwoord kon geven, ging de deur van Cynthia’s trailer open en verscheen Jeffrey, haar man, in de deuropening in een vaalwit mouwloos T-shirt, een verbluffend strak, klein sportbroekje en met een neongroene hoofdband om. Hij zette zijn handen op zijn heupen en haalde diep adem. Maeve probeerde een giechelbui te onderdrukken, wat mislukte.

‘Wat dóé je, Jeffrey?’ vroeg Cynthia hem terwijl ze vol walging haar neus optrok.

‘Zumba,’ zei hij snuivend. Hij bewoog zijn hoofd van links naar rechts en liet zijn nek kraken. ‘Ik dacht dat ik het beter hier buiten kon doen, waar ik meer bewegingsruimte heb.’

‘Sinds wanneer doe jij aan zúmba?’

‘Sinds vandaag. Ik ben het aan het leren.’

Hij stak zijn hand om de deur van de trailer om het volume op te voeren van de muziek die uit de radio klonk die binnen stond. Onder de kritische blik van zijn vrouw stapte hij het gras op, controleerde of zijn hoofdband goed zat en sprong toen in een *lunge*.

‘Even opwarmen,’ verklaarde hij tegen Maeve.

‘Oké,’ zei ze en ze probeerde niet te kijken.

Cynthia schudde teleurgesteld haar hoofd naar hem. ‘Je ziet eruit als een idioot, Jeffrey.’

Hij negeerde haar. ‘Ik ben ooit tweede geworden bij een latindanswedstrijd,’ verkondigde hij. Hij viel bijna toen hij omhoogkwam uit

de lunge en begon vervolgens enthousiast cirkeltjes te draaien met zijn heupen. ‘Ze zeiden dat ik veel talent had.’

‘Wie? Je oma?’ mompelde Cynthia.

Geamuseerd nam Maeve nog een laatste trekje terwijl Jeffrey naar voren en naar achteren begon te stappen, compleet uit de maat van de muziek, en in zijn handen begon te klappen.

‘Later,’ zei ze en ze drukte haar sigaret uit. ‘Veel plezier, Jeffrey. Probeer niets te verrekken.’

‘Bedankt,’ zei hij en hij stak twee duimen naar haar op terwijl hij zijn schouders liet rollen.

‘Vergeet je de huur deze week niet, liefde?’ zei Cynthia met een zuinig glimlachje tegen Maeve. Ze hield haar hoofd schuin. ‘De vorige keer was je een dag te laat en ik zou graag een uitzondering maken, maar dat zou niet erg eerlijk tegenover de anderen zijn.’

‘Ik zal zorgen dat je het op tijd krijgt.’

‘Dank je, liefde.’

Een paar kinderen renden langs Jeffrey en kregen bijna een klap in hun gezicht terwijl hij zijn *jumping jacks* telde. Hij verloor bijna zijn evenwicht toen ze een rondje om hem heen renden en zijn hoofdband gleed over zijn ogen. ‘Hé,’ riep hij het tweetal na toen ze lachend wegrenden, en hij schoof de hoofdband weer omhoog over zijn voorhoofd. ‘Kijk uit!’

‘Ik herinner me jou nog op die leeftijd,’ zei Cynthia met een langgerekte zucht tegen Maeve. ‘Je zat altijd in de problemen, samen met je broer. Er was toen niemand om een oogje op je te houden, met al die problemen van je moeder. Hoe gaat het met je broer? Alles goed met hem?’

‘Prima, bedankt voor je belangstelling. Ja, het gaat zelfs heel goed met hem.’

‘O, dat is fijn om te horen.’

Maeve wees aarzelend naar haar deur. ‘Ik ga maar eens verder met lezen.’

‘Ja, leuk verhaal is dat. Die ondeugende kleine das.’

Jeffrey bleef plotseling stilstaan. ‘Welke das? Hij is toch niet de trailer in gegaan?’

‘Er is geen das, Jeffrey,’ antwoordde Cynthia en ze keek hem met samengeknepen ogen vol minachting aan. ‘Ik had het over die ondeugende kleine das in het boek dat Maeve aan het lezen is.’

‘Tot kijk,’ zei Maeve met een zwaai van haar hand.

‘Tot kijk, liefde.’

Maeve stapte haar trailer weer binnen en moest lachen toen ze Cynthia vlak voordat de deur dichtging ‘sukkel’ tegen haar man hoorde sissen.

Ze haalde haar telefoon uit haar zak om te kijken of ze appjes had gekregen en voelde een steek van teleurstelling toen dat niet het geval was. Ze had tegen Cynthia gelogen over haar broer Sean. Ze had al een tijdje niets van hem gehoord en steeds wanneer ze op haar telefoon keek, hoopte ze dat er door een of ander wonder een appje van hem zou zijn, waarin hij haar liet weten dat het goed met hem ging of waar hij was. Eigenlijk zou ze er inmiddels aan gewend moeten zijn. Dat haar gestoorde broer maanden achtereen verdween was niet echt een nieuw fenomeen. Bovendien kon ze heel goed voor zichzelf zorgen.

Maar ze miste hem.

Nou ja. Ze stak haar telefoon weer in haar zak en haar ogen flitsten naar de tafel, naar het aanmeldingsformulier dat ze de vorige avond had ingevuld. Ze bleef even staan, tot een stemmetje in haar hoofd zei: *doe het nou gewoon*.

Vastberaden liep ze naar haar slaapkamer, pakte haar make-uptasje en controleerde haar reflectie in de spiegel. Terwijl ze haar zwarte eyeliner bijwerkte dacht ze aan het bordje in de etalage van die boekwinkel: PARTTIME BOEKVERKOPER GEZOCHT, BINNEN AANMELDEN.

De vorige dag was ze met haar schoolvriend Otis langs de winkel gelopen. Toen ze het bordje zag, had ze zich onmiddellijk omgedraaid en was ze op de stoep stil blijven staan om het nog een keer goed te lezen. Haar hart was ervan gaan bonzen. Toen het idee in haar op was

gekomen om een zomerbaantje te nemen, had ze verwacht dat ze in de milkshakebar of de wafelkraam in het winkelcentrum zou moeten gaan werken. Ze had nooit kunnen bedenken dat ze misschien werk zou vinden dat ze echt leuk vond. Iets wat haar enthousiast maakte.

‘Maeve, je kunt niet plotseling stil blijven staan,’ had Otis gezegd, en hij was snel teruggelopen terwijl zij nog verrukt naar het bordje stond te staren. ‘Ik was nog steeds tegen je aan het praten en botste bijna tegen een lantaarnpaal op toen ik omkeek om te zien waar je was gebleven.’

Toen ze niet reageerde en alleen maar op haar duimnagel begon te knagen zonder naar hem op te kijken, nam hij de tijd om het bordje te lezen.

‘Waarom solliciteer je niet? Dit past supergoed bij je!’ zei hij enthousiast.

‘Doe niet zo stom.’

‘Kom, we gaan naar binnen, dan kun je een aanmeldingsformulier invullen.’

‘Dat kan ik niet.’

Maeve sloeg haar blik neer, waarna ze haar hoofd schudde en met grote passen doorliep. Ze was al een eindje verder gelopen toen Otis haar eindelijk inhaalde.

‘Waarom niet?’ drong Otis aan. ‘Waarom kun je niet naar dat baantje solliciteren?’

‘Omdat ze nooit iemand zoals ik als verkoper in hun boekwinkel zullen willen hebben.’

‘Je bedoelt iemand die ontzettend slim is en goed in boeken?’

Haar trillende mondhoeken vertrokken tot een glimlach. ‘Goed in boeken?’

‘Ja, nou ja,’ zei hij. Hij rolde met zijn ogen en stak zijn handen in zijn zakken. ‘Terwijl ik het zei, besepte ik al dat het raar klonk. Je weet wel wat ik bedoel. Moet je horen, ik vind echt dat je je moet aanmelden. Je zou de hele dag klanten over briljante feministische literatuur kunnen vertellen. Het is je droombaan.’

‘Ze willen mij vast niet, Otis.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat...’ Vertwijfeld wierp ze haar handen in de lucht. ‘Kijk naar me! Ik ben niet het soort meisje dat een leuke baan in een boekwinkel scoort. Ik heb een neusring en gevefd haar.’

‘O ja. Sorry. Ik wist niet dat het om een baantje in de jaren vijftig van de vorige eeuw ging.’

Ze zuchtte en tuitte daarna koppig haar lippen.

‘Denk er in elk geval over na,’ zei Otis. Hij gaf haar een por met zijn elleboog. ‘Dan kun je je misschien morgen aanmelden.’

‘Oké dan.’

‘Mooi zo.’ Hij haalde een opgevouwen stuk papier uit zijn zak en stak het haar toe. ‘Hier is het aanmeldingsformulier.’

‘Hè, wat...’

‘Ik ben snel naar binnen gegaan en heb er een van de toonbank gepakt. Het is echt leuk daar binnen. Het ruikt er naar... boeken.’

‘Het is een boekwinkel, Otis.’

Hij bleef het formulier voor haar neus houden en wuifde ermee voor haar gezicht tot ze het uiteindelijk aanpakte en fronste bij het zien van zijn zelfingenomen blik.

‘Je bent irritant.’

‘Nee, ik ben bemoedigend. Maar weet je wie wél irritant is? Mijn moeder. Ze is vanochtend om acht uur met haar vaginaworkshop begonnen en ik moest opstaan om thee voor iedereen te zetten.’

Terwijl Otis zijn tirade vervolgde over Jean, zijn moeder de sekstherapeut, moest Maeve ondanks alles lachen en ze voelde zich meteen beter. Nadat ze de vorige middag afscheid van hem had genomen, was ze thuisgekomen en gaan zitten en had ze het formulier ingevuld, met een vreemd gevoel van hoop.

Nu ze in de trailer haar eyeliner stond bij te werken besefte ze dat er ongemerkt een glimlach om haar mond was verschenen toen ze teruggedacht aan de vorige dag met Otis.

Maeve had ooit een tijdje het idee gehad dat Otis haar leuk vond. Dat hij haar écht leuk vond. En ja, er waren momenten geweest dat

ze overwoog hem te vertellen wat ze voelde. Wat voor gevoel hij haar gaf. Maar het was ingewikkeld en te riskant. Als er iets fout ging, als ze zoals gewoonlijk alles verpestte, dan zou ze Otis kwijtraken...

Het was het gewoon niet waard. Ze waren vrienden. Goede vrienden. En het ging goed zo. Ze had trouwens geen idee hoe hij nu over haar dacht. Hij was verdergegaan met zijn leven, dat wist ze zeker.

Dat gold voor hen allebei. Ja toch?

Ze schudde haar hoofd en vermande zich. Ze legde haar oogpootloodje neer en zocht naar haar lippenstift, waarna ze haar outfit controleerde: een donkerrood topje, een kort zwart rokje, netkousen en zwarte rijglaarzen met hoge hakken. Het was een hete dag, maar ze pakte haar leren jasje en trok het toch aan.

Na een laatste blik op haar spiegelbeeld pakte ze haar telefoon en aptte ze Otis.

Ik ga me nu aanmelden voor die baan

Haar telefoon trilde toen het antwoord bijna onmiddellijk binnenkwam.

Welke baan?

Die in de boekwinkel

Stommeling

Grapje

Goed van je

Wil je dat ik meega?

Als je wilt

Ben over 20 min bij je

Dan laat ik mijn fiets daar achter en lopen we samen de stad in

Maeve glimlachte. Ze legde haar telefoon op tafel en zette de waterkoker aan terwijl ze op hem wachtte. Ze wriemelde aan haar ketting en stelde zich voor dat ze de boekwinkel binnenliep en haar aanmeldingsformulier afgaf. Haar oog viel op haar tas, die op de bank lag. Ze moest de inhoud van haar portemonnee nog controleren. Ze grimaste en zette zich schrap toen ze hem oppakte en zich probeerde te herinneren hoeveel geld er nog in zat.

Ze slaakte een zucht van opluchting toen ze hem opendeed. Ze had genoeg voor de huur. Maar ze had echt een baantje nodig als ze de volgende maand ook wilde kunnen betalen. Ze verdiende nu eenmaal niets bij nu de school dicht was en de sekskliniek tijdelijk buiten bedrijf was.

Het was een briljant idee geweest om samen met Otis een geheime kliniek voor medeleerlingen te leiden, al zei ze het zelf. Zij zorgde voor de zakelijke kant: afspraken en betalingen, en hij mocht doen waar hij goed in was: advies geven over seks en relaties. Hij had een gave, een aangeboren therapeutisch talent. Het was alsof hij door samen te leven met zijn moeder haar kennis en therapeutische vaardigheden had opgezogen. En het bleek dat veel van de mensen met wie ze op school zaten écht hulp nodig hadden. De kliniek was een overweldigend succes.

Maar die was op dit moment dicht, dus moest ze een vakantiebaantje vinden.

Maeve schrok wakker uit haar dagdroom over de boekwinkel toen haar telefoon op tafel begon te trillen. Dat was waarschijnlijk Otis om te zeggen dat hij het niet ging redden. Ze probeerde niet al bij voorbaat teleurgesteld te zijn en pakte de telefoon om op te nemen, maar ze herkende het nummer niet. Ze fronste en twijfelde even of ze wel moest opnemen. Net voordat hij de laatste keer overging drukte ze op het knopje.

‘Hallo?’

‘Hooooi, Kikkertje.’

Ze haalde sissend adem bij het horen van de stem van haar broer. Eindelijk.

‘Waar heb jij verdomme gezeten?’ vroeg ze op boze toon.

‘Dus je hebt me gemist?’

‘Je bent verdwenen zonder een woord te zeggen,’ siste ze woedend.
‘Voor de zoveelste keer.’

‘Luister, ik weet dat je kwaad bent, maar ik heb je hulp nodig.’

Ze deed haar ogen dicht en de moed zonk haar in de schoenen. Zijn stem klonk gespannen en vermoeid. Er was iets mis. Anders zou hij nooit de moeite nemen haar te bellen.

‘Kikkertje,’ zei hij. ‘Kom op. Ik zit in de problemen. Praat tegen me.’

‘Wat wil je?’ vroeg ze zacht.

‘Jóú.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Ik wil dat je hierheen komt en me ergens mee helpt.’ Hij aarzelde.
‘Ik ben gearresteerd.’

‘Je bent wát?’

‘Ik zweer dat ik niets fout heb gedaan. Ik zwéér het, Maeve. Ze hebben het helemaal mis. Ze denken dat ik een diamanten ketting heb gestolen. Ik ging met een meisje om en... Luister, Maeve, ik heb het niet gedaan. Ik heb jouw hulp nodig om het te bewijzen.’

‘Bel je vanuit de gevangenis?’

‘Nee, ze hebben me vierentwintig uur vastgehouden en me daarna op borgtocht vrijgelaten. Ik logeer in het huis van een vriend in de stad. Terwijl ik in de cel zat, is de politie hier langs geweest met een dwangbevel om het huis te doorzoeken en ze hebben niets gevonden – omdat ik dat ding níét heb gepikt – maar ik weet gewoon dat ze mij dit in de schoenen willen schuiven. Het is een kwestie van tijd voordat ze me weer komen halen.’

‘Een diamanten ketting,’ herhaalde Maeve terwijl ze door de kamer ijsbeerde en niet in paniek probeerde te raken. ‘Bedoel je échte diamanten?’

‘Ja. Je weet niet wat je ziet. Hij is een fortuin waard.’

‘Dit klinkt als een grap.’

‘Dat is het niet.’

‘Waarom denken ze dat jij die ketting hebt gestolen?’

‘Het is ingewikkeld, maar het belangrijkste wat jij moet weten is dat ik het niet heb gedaan. Je moet hierheen komen en me helpen dat te bewijzen.’

‘Wat kan ik er in godsnaam aan doen? Jezus, Sean! Dit is ernstig!’

‘Ja, daarom bel ik jóú. Jij bent de slimmerik van ons tweeën, dat weet je. Niemand hier staat aan mijn kant. Ze doen niet eens hun best om naar andere verdachten te zoeken, maar als we er op een of andere manier achter kunnen komen wie die ketting wel heeft gestolen, dan is mijn hachje gered. Ik heb niemand anders om me te helpen. Alsjeblieft. Wil je hierheen komen en me helpen het uit te zoeken?’

Maeve zweeg even. Haar hoofd liep over van al die informatie en was druk bezig te bedenken wat ze het beste kon doen.

‘Alsjeblieft, Kikkertje,’ smeekte Sean en hij voegde er hoopvol aan toe: ‘Als je komt, maak ik pannenkoeken met smileys en slagroom voor je.’

‘Dit is niet echt een goed moment voor pannenkoeken, Sean.’

‘Jawel, het is altijd een goed moment voor pannenkoeken.’ Hij grinnikte. Na een korte stilte sprak hij weer, maar zijn stem klonk nu anders. Serieus en bang. ‘Alsjeblieft, ik heb je hulp nodig. Dit zijn machtige mensen. Ik ben bang dat ik tot over mijn oren in de problemen zit. En als ik hier nu niet uit kom, kom ik er nooit meer uit. Jij bent de enige die ik heb.’

Maeve beet op haar lip. ‘Oké.’

‘Kom je?’

‘Ja.’

‘Dánk je,’ fluisterde hij. Hij klonk opgelucht. ‘Je hebt me weer hoop gegeven, Kikkertje. Als iemand dit kan oplossen, dan ben jij het, daar ben ik van overtuigd.’

‘Waar ben je?’

‘Ik zal je het adres appen. Neem spullen mee voor een paar dagen. Het is een behoorlijke rit. Ken je iemand die je een auto kan lenen?’

‘Dat gaat wel lukken.’

Hij bedankte haar nogmaals en beloofde dat hij het goed zou maken, waarna hij ophing. Zonder enige tijd te verspillen aptte Maeve Aimee, de enige vriendin die ze kon bedenken die een auto had, en vroeg haar of ze langs mocht komen. Terwijl ze op antwoord wachtte, viel haar oog op het aanmeldingsformulier van de boekwinkel dat op tafel lag. Ze trok het naar zich toe en las nog een keer vluchtig wat ze had geschreven. Haar telefoon trilde toen er een appje van Aimee binnenkwam.

Maeve pakte het aanmeldingsformulier op, verfrommelde het tot een prop en gooide het terug op tafel.

Ze moest een tas gaan inpakken.